

NÁŠ ČASOPIS

časopis sboru Českobratrské církve evangelické
ve Valašském Meziříčí

Únor 2015 / 162

Ježíš odpověděl samařské ženě: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“

(Janovo evangelium 4,21-24)

Milí přátelé, sestry a bratři,

v lednu a v únoru se setkáváme na ekumenických bohoslužbách. Cítím, že se postupně a ve všech církvích otevíráme jedni druhým. Atmosféra je srdečná, pohostinnost a neformální setkání, při kterém si mohou lidé popovídat, je už samozřejmostí. Od letošního roku je o jednu bohoslužbu více, protože sbor Apoštolské církve ve spolupráci s firmou Numeri, v jejímž domě se schází, dokončil rekonstrukci jednoho z pater v budově, čímž vznikl po KZ druhý největší sál ve městě. Jsem vděčný za to, že nás „apoštolští“ pozvali, i za to, že jejich br. kazatel Tomáš Hasmanda kázal v katolickém kostele, což bylo také historicky poprvé.

Uvedu pár myšlenek z příběhu o Ježíšově setkání s ženou Samařankou, které je letos hlavním téma-

Obr. Vojta Heller, 9 let

tem společných setkání.

Br. pastor Tomáš Hasmanda kázal o tom, jak Ježíš slyšel Boží volání, vnímal tu nutnost projít Samařskem, jako i jindy poslechl hlas svého Otce, který dokázal vnímat lépe, než kdokoli z nás. Vydal se přes nepřátelské území, šel tudy, kudy by slušný Žid nechodil. Na cestě však potkal Samařskou ženu – a jejich rozhovor skončil tím, že ta žena šla o Ježíši svědčit těm, kterým se předtím vyhýbala. Obyvatelé města Sychar s Ježíšem hovořili dva dny – tak byli dychtiví po Božím slovu.

Br. farář Pavel Stefan se mj. věnoval tématu našeho svědectví druhým, i lidem žijícím v jiných kulturách a vyznávajícím jiné víry, zvláště muslimům. Přál bych si, aby jeho slova o křesťanské Evropě nezapadla. Do Asie a do Afriky se totiž z Evropy nešíří to křesťanské (vyjma pomoci charitativních organizací), ale především to, co je v naší kultuře pokleslé (drogy, alkoholismus, pornografie apod.) – alespoň muslimové tak prý většinou naši kulturu vnímají. Je to smutné, jestli to tak je. Otázkou je, co se s tím dá dělat. Pavel Stefan vyzval k modlitbám za obrácení Evropy. Každý z nás může přispět svou modlitbou, snahou o život v pravdě a lásce i svědectvím o Božím milosrdenství.

V přípravných textech k ekumenickým setkáním si autoři všimli toho, jak Ježíš k samařské ženě přistupoval. Šlo mu o pravdu v jejím životě, ale dokázal s ní mluvit tak, aby ji neodradil, protože se zajímal ještě o jiný rozměr jejího života. Byl si vědom toho, jak se to s tou ženou ve skutečnosti je, ale zůstával otevřený, aby se s ní mohl setkat na hlubší rovině. Nesoudil ji, ani nemluvil o morálce, protože ji chtěl dovést ještě dál. A výsledkem bylo to, že se ženin postoj k Ježíšovi měnil. Její předsudky i další překážky odlišných kulturních a náboženských tradic ustoupily do pozadí a uvolnily prostor něčemu mnohem důležitějšímu: setkání v duchu důvěry.

Obávám se, že v církvích nás čekají ještě i jiné „coming outs“, upřímná a pravdivá sdělení o tom, jak na tom lidé jsou. Lidé se dnes naštěstí méně bojí, stávají se otevřenějšími a upřímnějšími. Dokážeme se zachovat jako Ježíš, abychom nepřišli o jejich důvěru? Umíme být pravdiví v lásce, jak to píše apoštol (Ef 4,15)?

Samařská žena byla bystrá. „Vidím, že jsi prorok“, říká. Využila pravou chvíli, uměla hned položit podstatnou otázku: Máme uctívat Boha tady nebo v Jeruzalémě? Myslím, že jí nejde o místo, kde stojí chrám, ale o otázku, které náboženství je pravé. Samařanka i Ježíš mluví o stejném Bohu Židů i Samařanů. Ježíšovi jde o to, že uctívání Boha souvisí s tím, jak ho poznáváme, a také, jestli jsme pravdiví, protože pak se nám otevírá nová dimenze bohoslužby, uctívání v Duchu a v pravdě. Něco z toho nového rozměru už je tady, říká Ježíš. Samařanka věří, že přichází Mesiáš, jakoby říkala: Ten konečně vnese jasno do té naší náboženské pře.

Ti, kdo připravovali materiály k ekumenickému setkávání v Brazílii, píšou o tom, že v posledních letech prožívají, že i u nich dochází k tomu, že vztahy mezi církvemi se nevyznačují společným úsilím o jednotu, ale soupeřením a spory. Že jistá společenství vychvalují své přednosti i výhody, které členství v nich přináší, aby tak získaly nové věřící. A někteří se zase domnívají, že čím je církev větší a čím více lidí se k ní hlásí, tím větší je její moc a tím blíže se dostanou k Bohu, takže se prohlašují za jedi-

né pravé věřící. Podobné postoje pak vyvolávají násilí a pohrdání jinými náboženstvími a tradicemi. Tento „marketing“ postavený na soupeření vytváří mezi církvemi nedůvěru a navenek pak ve společnosti znevěrohodňuje křesťanství jako celek. S rostoucí soupeřivostí se „jiné“ společenství stává nepřítelem.

Přál bych si, abychom nevnímali křesťanské společenství a církve jako firmu, která má dobrý marketing, ale jako studnu, ze které pijeme, kde můžeme pustit z hlavy vzájemné hádky a soupeření a společně se učit Boha ctít, a to v upřímnosti, pravdě, rovnosti, toužit po jeho Duchu a stále se znovu ptát po jeho vůli.

Myslím si, že když budeme pít z naší náboženské identity, z našich kořenů a vlastních pramenů, budeme mít vždycky opět žízeň. Zato když přijmeme vodu přímo od Krista, nebudeme žíznit na věky. Snad ještě v životě budeme žíznit mnohokrát, nebudeme nasycení a přepití, ale tu největší a nejhlubší žízeň v nás Kristus může uhasit (nebo už se tak stalo?). Dokonce, ta jeho voda v nás bude dál vyvěrat. Nestaneme se zdrojem, ale ten pramen v nás bude žít. Nebudeme jen zaplaveni milostí zvenčí; Kristus chce pracovat i v nás, v našem nitru. A čím ochotněji se budeme dělit o vědro a čím pevněji budeme navazovat jednotlivé kousky svých provazů k sobě, o to z větších hloubek studny Božího tajemství budeme schopni čerpat.

Poslední ekumenická bohoslužba bude mít podobu *večera chval* (tento volnější typ bohoslužby s novými písněmi se ujímá napříč církvemi). Těším se na společné setkání, modlitby, i písně a na kázání bratra Jarka Zubíka, kterého vnímám v našem městě nejen jako upřímného křesťana a vstřícného představitele sesterské církve (Bratrské jednoty baptistů), ale jako člověka, který je světlem všem lidem ve svém okolí. Minulý rok byl nemocen, tak jsme se za něj v naší ekumenické skupině modlili. Myslím i na všechny další nemocné s nadějí na uzdravení i s vírou v život věčný.

Na začátku ledna jsme se v našem kostele rozloučili se sestrou Vlastou Češkovou, nejstarší občankou naší země, kterou jsme měli velmi rádi a která bývala ráda v našem sboru. Vzpomínku na ni otiskneme v příštím čísle.

Mějte se dobře!

Srdečně zdraví Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Milada Vrajová
Jiřina Besedová
Oldřiška Volková

Milan Kejzlar
Jan Sláčík

Staršovstvo

- Bratr kurátor Fojtů oznámil, že máme nového člena našeho sboru. Je jím bratr Daniel Hluchý z Hrachovce, původem z Hošťálkové
- Žádosti
 - koncert Basové G v pátek 6.3. 2015 v 18hod. v našem kostele - staršovstvo souhlasí, služba: bratr Koláček

- koncert křesťanské skupiny Paprsky v sobotu 7.3. 2015 v 18hod. v našem kostele
- Bratr farář bude čerpat dovolenou od 8.3. do 14.3. 2015
- Seniorátní konference se koná v sobotu 21.3.2015 v Uherském Hradišti – téma: *Vysluhování Večeře Páně dětem.*
- Nominace nových členů dozorčí rady Diakonie - domácí péče: 6 členů dozorčí rady, 1 zaměstnanec střediska, 3 náhradníci. Nominaci přijali: Ludmila Fuksová, Milena Hrtusová, Tomáš Jelínek, Karla Palátová z Pržna, Alena Frňková z Krhové, Eva Žambochová z Hošťálkové, Jan Tkáčik z Jarcové. Nominace byla doplněna o sestru Miluši Štefanovou ze Vsetína a sestru Radmilu Matalíkovou z Oznice.
Staršovstvo zvolilo tyto členy dozorčí rady střediska Diakonie - domácí péče v tomto pořadí: E. Žambochová, L. Fuksová, M. Hrtusová, J. Tkáčik, T. Jelínek, R. Matalíková. Dále zvolilo tyto náhradníky v tomto pořadí: M. Štefanová, A. Frňková, K. Palátová.
- Sestra Eva Janířková zaslala finanční informace k 1. únoru 2015:

Pokladna:	15 124,- Kč
Bankovní účet:	266 586,- Kč
Saláry hotově leden:	32 000,- Kč
Saláry bankou leden:	2 900,- Kč
Sbírky celkem leden:	10 928,- Kč, z toho 1 435,- Kč účelová sbírka, 9 493,- Kč pro potřebu sboru. Mimořádná sbírka na pomoc uprchlíkům ze Sýrie byla uzavřena, bylo vybráno 9 603,- Kč.
- Hospodářské záležitosti:
Oprava fasády kostela a fary včetně odvlhčení - bratr Zajíček předložil nabídku firmy Mézl a Janíček s.r.o. v celkové částce 978 000,- Kč včetně DPH.
- Různé:
Staršovstvo děkuje br. Pavlu Hromádkovi za dlouholetou a pečlivou službu kronikáře a vděčně přijímá jeho nabídku nadále glosovat události sborového života v Našem časopise. Vzhledem k archivaci Našeho časopisu nového kronikáře hledat nebudeme, ale nadále hledáme mezi členy sboru redaktora Našeho časopisu
ze zápisu Tomáše Jelínka

Pozvání

Série programů o Izraeli nazvaná Chaverut

חֲבֵרוּת - CHAVERUT - PŘÁTELSTVÍ

☐ **úterý 17. února 2015 v 17 hod.**, čítárna Městské knihovny Valašské Meziříčí, pamětník holocaustu **Luděk Eliáš** a lektorka ICEJ **Jana Hlávková**, přednáška na téma **Jak jsem přežil holocaust.**

☐ **neděle 22. února 2015 v 15:30 hod.**, vernisáž souboru výstav se židovskou tematikou v Muzejním a galerijním centru (MaGC) v Zámku Žerotínů: **Historie Židů**

v Čechách a na Moravě, Židovské tradice a zvyky a Zmizelá židovská stopa. Výstavy umístěny ve 2. patře MaGC, potrvají do 10. dubna.

□ **neděle 22. února 2015 v 16 hod.**, M-Klub, vrchní zemský rabín **Karol Sidon**, přednáška na téma **Darchej šalom - Cesty míru** (Jak vycházet s jinak smýšlejícími lidmi). V rámci programu vystoupí kantor berlínské synagogy **Avidan Madar**.

□ **neděle 8. března 2015 v 16 hod.**, M-Klub, hudebník, teolog, hebraista a pedagog **Tomáš Novotný**, přednáška na téma **Zábavný úvod do judaismu** doplněná ukázkami z francouzské filmové komedie Dobrodružství rabína Jákoba (v hlavní roli Luis de Funes).

□ **neděle 22. března 2015 v 16 hod.**, velký sál Zámku Žerotínů ve Valašském Meziříčí, velvyslanec státu Izrael v ČR **J. E. Gary Koren** a poslanec Evropského parlamentu **Pavel Svoboda**, beseda na téma **Aktuální situace na Blízkém východě**. V rámci programu vystoupí **pěvecké trio ZUŠ Alfréda Radoka** ve Valašském Meziříčí pod vedením **Terezy Válkové**.

Kronika Farního sboru ve Valašském Meziříčí

Kroniky v evangelických sborech se psávaly asi vždy. Klasicky, ručně, nejlépe krásným písmem. Do deníků s umně knihařsky provedenými deskami, deníků kupovaných v papírnictví, s deskami v plátně, přímo s nadpisem „Kronika“ (města, spolku, sportovních i jiných organizací).

V našem Farním sboru ve Valašském Meziříčí, od začátku jeho vzniku jako sboru samostatného, tedy od roku 1923 máme kroniku také – a krásně vyvedenou. Předtím jsme byli pouze kazatelskou stanicí sboru ve Stříteži nad Bečvou. Máme ji uloženu v archivu, bohužel jen její část (viz dále). Kdysi, hned na počátku vydávání NČ (před patnácti léty) z ní do časopisu vybírala úryvky „ze starých časů“ Marta Krupová, tehdy studentka Zdravotní školy.

Bratr Jan Krupa, brzy po svém nástupu do sboru, v čas volby nového staršovstva na období 1994 až 2000, při pořádání archivu (s pomocí pracovnice ze SR) zjistil, že chybí kronika asi posledních osmnácti let, kterou psal bratr František Tylalík st. Archivována byla pouze kronika předešlá, dlouho psaná tehdejším kurátorem sboru br. Karlem Trusinou st., ze které můžeme čerpat. Předpokládáme, že nejméně stejně pečlivě pokračoval v zápisech br. Tylalík. Bohužel se však po jeho úmrtí kronika nikde nedala dohledat. Patrně se ztratila s jeho pozůstalostí, v lepším případě je založena u někoho ze starších evangelíků původního sboru, který si ji vypůjčil a opomenul vrátit.

Staršovstvo tehdy zvolilo kronikářem mne. Zadal mi úkol sesbírat zpětně alespoň některá fakta z doby, která nebyla podchycena (chyběla) a zároveň pokračovat v čerstvých zápisech. Psal jsem tehdy obojí: 1) jakousi stručnou historii sboru až do současného času a vedle toho 2) zapisoval současný život sboru. Do doby, až nastal jakýsi souběh v textu – pak již jen současné události. Úvodem ke svému psaní, vědom si tehdy kvality a víry svých předchůdců (Trusina, Tylalík), zapsal jsem na úvod

jakési přiznání své nedověry a pojal úkol jako můj dluh ke svému otci, který v našem sboru sloužil pro těžkou nemoc a úmrtí pouze tři roky.

Zápis byl ruční, písmem spíše technickým (dle mého povolání), do plátěné knihy o 200 stranách. Knihy v počtu 2 ks zahrnuly prakticky 2 volební období staršovstva, t.j. 12 let. V dalším volebním období jsem již nechtěl být do staršovstva zvolen (mělo mi být 72 let), ale uvolil jsem se v psaní pokračovat dále. Ulehčením bylo, že s pomocí br. Pavla Bartoně, který mi obětavě pomohl s instalací lepšího počítače, a s pomocí br. Pavla Trusiny, který mi daroval svou starší tiskárnu, jsem mohl s psaním pokračovat na počítači. To bylo značně pohodlnější a rychlejší, vždyť co předtím bylo jen těch oprav ručního textu „zmizíkovačem“!

Po napsání na počítači byl text vytištěn a uložen ve složce a zároveň jej mnohem později „stáhl“ br. Bartoň ještě na paměťovou kartu.

Vedle samotných záznamů jsem paralelně do dalších pořadačových desek ukládal a čísloval doklady, související se sborovou historií. Je jich ke dnešku již téměř tisíc kusů. Nevím, zda víte, že kroniky se nemají psát, jak se asi většina domnívá, s fotografiemi, namalovanými obrázky, písničkami, třeba i nalepenými doklady a jinými průvodními materiály. Vše průvodní se čísluje dle odkazu v textu a ukládá zvlášť.

Loni, někdy v listopadu, jsem si uvědomil, že na počítači pracuji dál opět již od roku 2008. Celé další šestileté volební období a něco nad to. Také, že se situace od dob příchodu br. Jana Krupy hodně změnila. Velmi kladnou příčinou této změny se stal *Naš časopis*, vydávaný již 16 let (č. 160)! V něm si vlastně píší částečně kroniku sboru všichni jeho přispěvatelé.

Celou dobu, co jsem kroniku psal, jsem si to uvědomoval. Značná část sborového života je zachycena v příspěvcích uveřejňovaných v *Našem časopise*. V něm mám při svém psaní vlastně velkého pomocníka a pouze tak třetina uskutečněných sborových akcí v daném měsíci je v kronice zachycena navíc. Dokonce tím, že jsem začal sám více přispívat do NČ, vytvářel jsem si již text, který po zestručnění mohl být přenesen rovněž do kroniky. V listopadu a zejména v prosinci loňského roku jsem dospěl k názoru, že je tento postup nerozumný a že vlastně kronika začíná být nadbytečným dokumentem. Časopis se stejně archivuje, a tak se uložená čísla (v kanceláři - archivu) stávají jakoby paralelní kronikou.

Oznámil jsem br. faráři Hellerovi, že po letech psaní skončím a že ho prosím, aby to takto oznámil na staršovstvu, které by rozhodlo jak dále. Nějak jsem si uvědomoval, že to přece „není jen tak“, když přede mnou život sboru zachycovali takoví lidé jako Trusina a Tyralík. Nelze s tím „jen tak praštit“! Při rozhovoru s br. Hellerem, za přítomnosti emeritního kurátora br. Košťála, při návštěvě v rámci křesť. služby, jsme došli k jakémusi návrhu řešení. Nenašel se (zatím) redaktor NČ a stejně nesnadno se bude hledat kronikář. V *Našem časopise* je řada samostatných příspěvků ze života sboru. Dala by se k nim, asi s měsíčním zpožděním, zveřejňovat jakási pravidelná rubrika s názvem třeba „Kronikářský dodatek leden (únor, březen...)“ nebo třeba lépe „dovětek“. Co by nebylo jednotlivými přispěvateli zpracováno v samostatných článkách, bylo by stručně uvedeno zde. Tak, aby z měsíčního běhu sborových událostí

opravdu nic nechybělo, byť by to mělo jen stručnou, doplňující formu. Když bych něco opomenul ještě i já, stále může text doplnit také br. Heller. Byla by to jakási reminiscence na uběhlé a nezaznamenané události. Ostatně staršovstvo si u důležitých měsíčních akcí počíná na začátku schůze obdobně.

Nějak tak ten úmysl br. farář Heller předloží k rozhodnutí staršovstvu. O kronikářský dodatek v NČ bych se staral ještě asi rok a pak bych opravdu skončil. Moje blížící se „kulaté“ výročí je pro mne jakoby překážkou. Pokud bude rozhodnuto, že by kronikář sboru měl psát dále, snad nám do té doby doroste. Nejlépe někdo z mládeže studující t.č. třeba zde na gymnáziu.

Pavel Hromádka

Vedle dopisu br. Pavla Hromádky otiskujeme také ukázkou, jak br. Hromádka kroniku psal, přičemž již vypustil to, co bylo v Našem časopise zmíněno.

Kronika, dodatek - prosinec

První prosincová neděle 7.12. proběhla s hudebním doprovodem mládeže. Počínaje varhany i komorní skupinkou smyčců, vpředu u elektrického klavíru. Tuto neděli byl rovněž předán do distribuce Našeho časopisu, „kulaté“ číslo 160. Vydáváme ho již 16 let! Prosincové vánoční číslo je již léta koncipováno jako vánoční dopis všem členům sboru jako pozvánka na prosincové bohoslužby a další vánoční akce. Proto je důležitá jeho včasná distribuce na konkrétní adresy, což se nám, myslím spoluprací všech, daří.

V průběhu týdne pokračovaly návštěvy u jubilantů i nemocných v rámci křesťanské služby. Na prosinec jich připadlo 11 a k nim byl ještě menší skluz dosud nenavštívených z listopadu. Bývá to někdy problém, absolvovat všechny návštěvy, jestliže počet starších sester a bratrů, majících přece jen k návštěvám více času, se postupně umenšuje. Na návštěvy v nemocnici pak zůstává většinou již jen br. farář sám. Potvrzuje se tím i větší potřebnost pastorační pracovnice, kterou je u nás po prodloužení úvazku staršovstvem a potvrzením též Synodní radou sestra Věra Tyralíková.

Biblická hodina první byla s menší účastí hluchoněmých bratří, ale druhá, dne 10.12., byla s naplněnou velkou sborovou místností společně s „Beta kursem“ hluchoněmých. Tlumočnickem přes znakovou řeč byla naše sestra Trusínová a jedna z přítomných hluchoněmých sester. Pokračovalo se s probíráním brožurky br. faráře Otřísala „Kristus život náš“, tentokrát na téma „hřích“. Téměř dvouhodinová akce proběhla velmi upřímně, s bohatým pohoštěním a ke spokojenosti všech přítomných.

Společné setkání se Lhocany nahradilo v tomto týdnu i biblickou hodinu. Sešli jsme se až 4. adventní neděli 21.12., na níž měl podíl i náš pěvecký sbor. Na bohoslužbách se nečekaně objevil MUDr. Majmona Agostinho Diatillo, lékař z Angoly, který zde v meziříčské nemocnici kdysi více let prakticoval a zúčastňoval se našich bohoslužeb. Na sborovém večeru nám tehdy představil i svou maminku v lidovém kroji z Angoly. To bylo ještě za Honzy Krupy. Tuto neděli s ním bylo hezké posezení a vyprávění při kávě a čaji. MUDr. Majmona, který bude v Meziříčí asi měsíc, je návštěvou

u své zdejší české rodiny. Po celý prosinec se zúčastňoval i všech dalších bohoslužeb.

Na Štědrý den odpoledne v 16 hod. byla štědrovečerní bohoslužba, které se zúčastnilo ze všech svátků asi nejvíce lidí. Po ní se všichni upřímně loučili a odcházeli k rodinným večeřím. Druhý den, ve čtvrtek na Boží Hod vánoční nás bylo rovněž mnoho, ale jak se už více let ukazuje, nejnavštěvovanější bývá bohoslužba ve Štědrý den. Další vánoční svátek nám posloužil kázáním na téma smrti prvního mučedníka Štěpána br. farář Mojmír Blažek, který byl kdysi farářem v sousedních Hodslavicích, pak řadu let v Hrubé Vrbce a Velké nad Veličkou. Nyní je od podzimu nově v Moravskoslezském seniorátu a slouží ve sboru v Českém Těšíně. Navštívil nás spolu se svou početnou rodinou. S ní jsme pak společně poseděli i při pohoštění po bohoslužbách. Bratr Blažek kombinoval vysluhování sv. večeře Páně částečně „po staru“ s liturgickými prvky novými, které jsou u nás zaběhlé, ne však všemi. Také jako poděkování za proběhlou eucharistii byla zpívána další píseň navíc (jedna v prvním kole, druhá ve druhém a třetí děkovaná).

V roce 2014 jsme se sešli naposledy k poděkování za proběhlý rok ještě ve středu 31.12 v 16 hod. Nebylo nás mnoho, něco tak do 25 přítomných. A tak s nadějí, že příští den, očekávaný Nový rok 2015, to bude s účastí podstatně lepší, jsme se večer po bohoslužbách rozloučili. Mnozí se však odebrali do sborové místnosti, aby tam spolu strávili poslední večer roku u společně přichystaného stolu a s vlastní náplní večera bez televize a rozhlasu.

Rok 2014 v našem sboru skončil a my děkujeme za vše dobré i to horší, co nám přinesl ve sborovém životě, ale i co přinesl jednotlivým členům našeho sborového společenství.

Pavel Hromádka

Udalo se ve sboru

V minulém čísle jsme psali **o sborovém večeru s přáteli z Velké Lhoty**. Otiskli jsme úvahu br.f. Jana Košťála, tatínka našeho bývalého kurátora Daniela, a dva dopisy: dopis pětiletého Jana Košťála svému tatínkovi Janovi na frontu a dopis maminky malého Jana Košťála svému manželovi. Nyní otiskujeme kousek deníku Jana Košťála z I. světové války z oblasti Krakova, ze kterého nám Daniel Košťál na sborovém večeru předčítal.

Smutný Štědrý den bez rodiny.

Ráno jsem byl na marodce s prstem k převazu, a jak jsem se vrátil, ihned jsem musel vzít toru a jít na Exerzierplatz (*prostranství, kde se vojáci shromažďují na nástupy*). Zde jsme dělali Übung do Podgúrky (*Marschübung, pochodové cvičení*) a zpět na Exerzierplatz, kde jsme dělali Gefechtsübung (*polní cvičení, manévry*). Vrátili jsme se o půl dvanácté. Narukovali jsme pozdě. Leutnant Říha ihned po narukování nás poučoval. V poledne měli jsme hovězí polévku a masa bez příkrmu. Štuka jsem moc často a při obědě vzpomínal jsem, co dělá moje rodina. Je mně moc smutno.

Jsme ve světnici 6 metrů dlouhé a 2 metry široké – deset mužů. Po obědě ležíme na štruzokách a hovoříme o rodinách a loňském Štědrém večeru. Včera koupil jsem si za 1 korunu rumu a dnes jsem se dal do jeho pití a přikusuji ženinu vánočku. Mnozí z nás okrášlili si torny a čepice větvičkami smrčků, já též. Odpoledne cídili jsme okna a zbraně. Náš kaprál šel hledat na Exerzierplatz špičku na fajky. Koupil jsem od kolegy červenou svíčku k večeru.

O půl čtvrté měli jsme čaj s rumem a bulku. Byli jsme veselí a zazpívali jsme si, ale nějak nuceně. Na to nastal soumrak, tak jsme hovořili o dnešním dnu. O půl páté hodině přinesl nám Čermák vánočku (velikou). Plakal jsem po straně. Náš sbor je 10 Čechů. Slyšeli jsme zpěv Němců. My zůstali jsme ve své světnici a hovořili jsme. O ¾ na pět dostali jsme 10 jablek a 36 ořechů. O 5 ¼ hodině jsme byli voláni ven na chodbu a zde nejprve byl rozkaz a pak se rozdávalo psaní. Na to proslovil Kumpanio-komandant slavnostní řeč, kde nás vyzval, abychom pamatovali na kolegy ve válce a na padlé, vzpomněli si na své známé a příbuzné doma, kteří na nás vzpomínají z jisté, že jsme již 5 měsíců na vojně, a abychom konali své povinnosti. Nato promluvil náš pan major Jelínek, nato pan Dienstführende Mandle přál nám šťastné svátky, a podávali nám ruce. Pak byl rozchod. Při rozchodu někdo učinil poznámku ohledně šetření. Nato svolal náš pan Oberleutnant Kluge kumpanii znovu a řekl, že to dává vše kumpanii a že to stojí 2000 korun, a že dary ještě nedošly. A pak náš pluk sešel se u vánočního stromku (stromek velký, plný jablek, na něm řetězy stříbrné a pod stromkem samé doutníky). Pak rozdával nám náš šikovatel doutníky, já jsem dostal 27 kusů viržinek. Po zpěvu vánočním jsme se rozešli do světnic a šli si pro Glühwein (víno svažené s cukrem a skořicí). Pak jsme si rozsvítili svíčky a každý před sebou postavili. Já jsem si dal k tomu větvičku a rozevřel tuto knížku před stromečkem. Nato jsem si pochutnal na víně a vánočce a zapálil viržinko, napsal si poznámky a oddal jsem se svým vzpomínkám. Krásný, ale smutný Štědrý den, mnohý z nás slzel. Mimo vánočních písní jsme nezpívali nic, jen jsme psali dopisy. Psal jsem ženě. O půl desáté šli jsme spát.

Okénko Českého bratra

Poslední číslo ČBr. poznáváme vždy „po hmatu“. Již mnoho let nám přináší vánoční dárek – CD s duchovní hudbou. Tentokrát zlínským sborem nazpívané písně z našeho zpěvníku s varhanním doprovodem br. Moravetze. Ani si neuvědomujeme, že skutečně dobrými nahrávkami se nám vlastně roční předplatné časopisu jakoby snižuje nejméně o sto korun.

V úvodu (str. 3) nás redaktorka, ses. Daniela Ženatá seznamuje s některými úpravami časopisu v následujícím roce: Poradní sbor pro práci s mládeží bude mít svou kapitolu pro ty, kdo ve sborech s mládeží pracují. Ročník se také bude věnovat Ústeckému seniorátu, který je v církvi seniorátem s mnoha problémy. Také příprava oslav - vzpomínek šesti set let od smrti Mistra Jana Husa bude mít své místo.

V **Řeči míst...** (str. 4) se br. Macek věnuje kříži, který se stal symbolem církve od 4. století: kamennému, dřevěnému, železnému. Nejdříve prostému, bez Kristova těla, později s Ukřižovaným. K připomínce toho, kam až jsme často ochotni poslat Toho, kdo se za námi vydává a my ho tak často nepřijímáme. Naši protestanští architekti kříže raději nahradili biblickými verši na čelních zdech kostelů. Kolik jich z návštěv v našich různých kostelích známe! Ale kolik z nich si pamatujeme a stále připomínáme? I toto je téma k přemýšlení, když je kázání třeba příliš náročné. Verše v průčelí jsou vždy jasné.

Na následujících stranách (5 a 6) nás br. Henych obrňuje a učí nás snášet ten nevkusný a omílaný „vánoční kolotoč“ marketů, různých vánočních trhů a prostranství. Vždyť my přece víme, co máme ve svých hlavách a jak chceme Vánoce oslavit. Tak se nám přece z toho mumraje hlava nezatočí!

O vánoční zasněžené salaši, kde „**Pásli ovce Valaši**“ (str.7-9), píše Tomáš Pavelka. O Ježíškovi, Jezuskovi, Isusiči i Christkindlu, nejen v Evropě všech světových stran, ale i o Ježíškovi – náhrady za Mikuláše, nosícího dárky (prý dle myšlenky Martina Luthera), se Ježíšek „dárkonoš“ v 19. století ujal. Taky o betlémech na návších, náměstích, především však v domácnostech. Také o nejrůznějších darech, které k jesličkám středoevropan nejen přináší, ale v rozlehlé krajině nejrůznějších betlémů sám umně vyrábí. Řeže pilou, tesá, tluče kladivem, ková, kutá uhlí, poráží domácí zvířátka k darování. Ale také peče chléb i cukroví, udí maso, ale i nakládá okurky – kdybyste se neurazili. A pak daruje - přináší k jeslím. A kdo? Středoevropan, od Řeka k Židovi (Ježíš byl Žid, všimněte si), od Maďara k Němci. Konec konců: je lépe klečet před malým Kristem, budoucím králem, nyní ještě v jeslích, než dělat poradce „zlému“ (Herodovi). Raduj se, raduj, ó křesťane!

Evangelium v rodném jazyce je vzácnost, (str. 11-14). Rozhovor D. Ženaté s kurátorkou sboru v Bjeliševaci, sestrou Zdenkou Pagáčovou je jeden z ústředních článků. Nelze z něho „cosi jen vytahovat“. Nutno jej přečíst!

Nástěnka (str. 15 – 17) a **Oznámení** (str. 34 – 35) jsou tentokrát rozděleny, ale provázejí nás činností SR a životem církve přehledně, i když ve dvou částech.

A z ostatního? Třeba: **Elizabeta Hájková** z Velikeho Srediště odešla do „pravého domova“, **Rozsviťme kostel**, nebo **Jihočeský seniorát** (taky jeden z nejrozlehlejších, ale malým počtem sborů). Zajímavý je „**Lutherův hrad**“ v Novém Městě pod Smrkem (mohl by vyprávět br. D. Košťál, který to osobně zná). **Diskuse nad budoucností církve** i komentář k vydanému CD: **Studně nepřevážená**. Stopadesát let **Diakonie Krabčice** i koncert Marty Kubišové pro Citadelu 2014.

Sám rozhodně se zájmem (a dokonce zvažuji i objednávku knihy) budu číst o pražském kostele sv. Martina ve zdi – a víře v něm. V něm jsem slyšel kdysi několikrát i br. prof. Hellera, Danova dědečka, a kupodivu: v něm jsem měl svatbu! Název článku i knihy: **Pijte z něho všichni** (str. 37 – 38).

Dál to již nechám na vás samotných, však na „upoutávku“ je toho až, až! Jen snad ještě: nechcete využít i objednávku pro někoho jako dar ČBr pro rok 2015?

Pavel Hromádka

Diakonie

Českokobratrské církve evangelické

Domácí péče – Žerotínova 319

757 01 Valašské Meziříčí

telefon: 737 966 347

č.účtu: 1855020319/0800

valmez@diakonie.cz

www.diakonievm.cz

Hospic Citadela - Žerotínova 1421

recepce: 571 629 084

fax: 571 629 085

č.účtu: 94-2556380247/0100

hospic@citadela.cz

www.citadela.cz

Pomoc pro Diakonii

Milé sestry a milí bratři, dovoluji si obrátit se na Vás s prosbou o pomoc. V šatníku Diakonie, kde pracují obětavé dobrovolnice z našeho sboru, se nyní potýkáme s nedostatkem šatstva.

Co pro nás můžete udělat? Je to docela jednoduché. Prohlédnout skříň a vytřídit kousky, které již nenosíte, ale jsou pěkné a mohly by ještě někomu dobře posloužit. Dejte je do igelitové tašky či pytle a přivezte je přímo do šatníku Diakonie na Vrbenkové ulici ve dnech: pondělí, úterý, středa, čtvrtek, vždy od 9.00-16.00 hod.

Darované věci můžete přinést také na faru a my je jednou za 14 dní do šatníku odvezeme. Věnovat můžete i nepoškozené hračky či knihy nebo málo obnošenou obuv. Bude pro nás velkou pomocí, pokud do „sběru“ šatstva pro náš šatník zapojíte také svou rodinu či přátele ☺.

Výtěžek z prodeje věcí, které do šatníku věnujete, je určen na činnost Diakonie Valašské Meziříčí. Děkuji Vám všem, kteří pomáháte. *Alena Hellerová*

K čemu je dobré perníčkové auto?

Studenti ISS - COP Valašské Meziříčí budou během dvou únorových týdnů pod vedením vedoucí učitelky odborného výcviku Mgr. Dagmar Zetkové péct a zdobit na 1 000 ks perníčků ve tvaru auta.

Nejedná se o dárek pro populárního automobilového závodníka, jak by se mnozí mohli domnívat, ale o aktivní přípravu prodejní benefiční akce „Perníčkové auto“, která proběhne ve Valašském Meziříčí v druhé polovině února. Na ulicích i v prostorách firem, které se rozhodnou akci podpořit, budete moci potkat tyto šikovné mladé lidi s perníkovými autíčky, která budou nabízet ke koupi. Pokud si od studentů zakoupíte voňavý perníček, nejen že si pochutnáte, ale především tím přispějete na pořízení auta pro ošetrovatelskou službu Diakonie ČCE – střediska ve Valašském Meziříčí. Díky péči zdejších ošetrovatelk nemusí mnozí senioři trávit dlouhé hodiny v nemocnici a mohou zůstat ve svém rodinném prostředí se svými blízkými. Ke své práci však ošetrovatelky nutně potřebují spolehlivý automobil, aby mohly pomáhat i lidem v odlehlejších koutech našeho regionu. Výtěžek z prodeje zdvojnásobí Nadace Divoké husy. Děkujeme Vám všem, kteří pomáháte. *Zdislava Odstrčilová*

Bohoslužby:

8. 2. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
10. 2. úterý	17.00	ekumenické bohoslužby v našem kostele, káže bratr Jaroslav Zubík
15. 2. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
22. 2. neděle	9.30	sborový den, bohoslužby s večeří Páně, káže bratr farář Daniel Ženatý
	16.00	Daniel Ženatý: Povídání o Americe
1. 3. neděle	9.30	bohoslužby s kázáním pro děti
8. 3. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby

Další program v našem kostele:

Koncerty - pátek 6. 3. v 18.00 - Basové G
sobota 7. 3. v 18.00 - Skupina Paprsky

Sborový večer se v únoru nekoná.

Pravidelný týdenní program:

Středa	15.30	náboženství
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	14.30	dorost
Pátek	18.00	mládež
Neděle	8.45	nácvik sborového zpěvu
	9.30	bohoslužby

Bohoslužby v domově důchodců v Podlesí:

Neděle co 14 dní ve 14.00 hod.

farář Daniel Heller 15.2., 1.3.

- pro zájemce sraz u kostela ve 13.30 hod.

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

pevná linka: 571 161 561

daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovnice

Věra Tyralíková

mobil: 723 981 253

Pokladník Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Adresa sboru:

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: valasske-

mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190396260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 8. 2. 2015

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

Palackého 420/21

757 01 Val. Meziříčí

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu